

မြန်မာ့ပုံနှိပ်စာပေ

စေ့မှူးသွင်

ဘယ်သူမှအရူးမဟုတ်ဘူး
(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

(၁)

နေရောင်အစက်အပြောက်တချို့မှာ မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေပြီး ကျန်တချို့ကတော့ သစ်ရိပ်များကြား၌ တလှုပ်လှုပ် ဆော့ကစားနေကြသည်။ ။ လင်းထိုက်၏ မျက်လုံးထဲတွင် ထိုနေပြောက်ကလေးများ သည် addidas ဘောလုံးလေးတွေ ဖြစ်နေ၏။

သူဘေးမှာ ရှိနေသည့် ငိုကြွေးလုနီးနီး မိန်းမပျိုက လင်းထိုက်မျက်နှာကို မြည့်မြည့်ဆွေးဆွေး ငေးလျက်ရှိပါသည်။ ။ ငှက်တစ်ကောင်သည် သူတို့ နှစ်ယောက် အပေါ်မှ ဖြတ်ကာ အတောင်ပံခတ်ပျံသန်းရင်း သူ့ဘာသာစကားနှင့် သူ တစ်ကိုယ်တည်း စကားတွေ ပြောသွား၏။

“နွယ်လေး” ၏ အကြည့်တွေက တကယ်ဝမ်းနည်းနေသည့် ဟန်။ ကြေကွဲမှုအပြည့်။ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလျက်။ စိုလဲသော ဆေးဆိုးနှုတ်ခမ်းတစ်စုံကလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသေးသည်။ ။

“မောင်၊ နွယ်လေးကို နာကျည်းသွားပြီပေါ့နော်”

သူ့လက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်ပြီး ရှိုက်သံဖွဖွနှင့် အတူ မေးလာသည့် နွယ်လေးအသံကြောင့် လင်းထိုက် ဆတ်ကနဲပင် လန့်သွား၏။ သူ တွေးလက်စအတွေးလည်း ပြတ်တောက်သွားပြီမို့ ယခုမှ လက်ရှိအခြေအနေကို သူပြန်လည်သတိရလာသည်။ ။

နွယ်လေးဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိပြီးမှ ချက်ချင်းဆိုသလို အကြည့်ပြန်
လွှဲလိုက်၏။ ထိုအပြုအမူကြောင့် ပင် ဇာတ်ရှိန်က ပိုတက် လာလေသည်
။

“နွယ်လေးကို ကြည့်တောင်မကြည်ချင်တော့ဘူးလား မောင်ရယ်”
လင်းထိုက် ခေါင်းကို မသိမသာယမ်းရင်း တိုးတိုးလေး ကျိန်ဆဲမိ၏။
“ခွေးမသား ဂါရတ်ဘေး”

ဝေလနယ်သား။ စပါးနောက်ခံလူ အလကားကောင်...။ ဒင်းကြောင့်
လင်းထိုက် အသည်းကွဲနေ၏။ ပင်နယ်တီ လွဲချော်ခဲ့သော်လည်း ရုရှားအ
သင်းကို ရူးသွပ်စေအောင် ကစားသွားတာကိုး။ ရုရှားကတော့ ၂၇
၁ဂိုးဖြင့် ဝေးလံအသင်းကို နိုင်သည် ။ လင်းထိုက်တို့လို အားပေးသူတွေ
အဖို့ ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပလုပ် မမြည်လိုက် . . ။

“ပွဲပြီးသွားမှ တော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာ လဲ”
လင်းထိုက်အသံက မချီတင်ကဲ။

“အဟင့် ဟင့် . . .မောင်ရယ်၊ အဟင့် ဟင့် ဟီး”

နွယ်လေး၏ အပူတိုက်ခန်းကကြိုး။

ဟိုက်။ ဒီတော့မှ လင်းထိုက်အခြေအနေကို ပြန်လည်သုံးသပ်ရသည်
။ ဘေးဘီဝဲယာကို မျက်ကလဲဆံပြာ အကဲခတ်ရသည် ။ ငိုနေသည့် နွယ်
လေးကို သူဘာပြောရင် သင့်တော်မလဲဆိုတာ လင်းထိုက်
အပြေးအလွှားတွေ့သည် ။ သူနဲ့ ငါနဲ့ က ချစ်သူတွေ၊ အခုသူက (တံတေး
စိုးအောင်သီချင်းထဲကလို) မိဘပေးစားသူနဲ့ ယူရတော့မယ်လို့ ပြောထား
တာ။ မင်းဘာပြန်ပြောမှာ လဲ လင်းထိုက်။ မင်းရဲ့ သောက်ဘောလုံးပွဲကို
မေ့လိုက်တော့။ လင်းထိုက်က ချွေးပြန်နေသော မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘ

က်ဖြင့်ပွတ်ရင်း ဘောလုံးပွဲအရုံး၏ ရသကို မေ့ထားဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ ။

ဆံပင်ကိုသပ်တင်ပြီး သူ့မျက်နှာကို နွယ်လေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏ ။ နွယ်လေး မျက်လုံးတွေထဲကို သူရီဝေစွာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ။ ထို့နောက် နီရဲတင်းမာ၍ နာကျင်နေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် (နီရဲတင်းမာနေမှာပေါ့၊ တစ်ညလုံးလည်း အိပ်ရေးပျက်၊ ရှုံးကလည်း ရှုံးထားတာကိုး။)

“နွယ်၊ မင်း ငါ့အတွက် ဒီလောက်ငိုမနေပါနဲ့ တော့၊ ပွဲက သိမ်းသွားပြီပဲကွာ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာ တဲ့ လဲ၊ နွယ်ကိုလည်း ဘာမှ ထပ်ပြီး မတောင်းဆိုရက်ဘူးနွယ်၊ ရှိပါစေတော့

လင်းထိုက်ပြောနေသည် ကို နွယ်လေးက တရှုံ့ရှုံ့ငိုရင်း အလွန်ကြေကွဲနေသည့် အမူအယာနှင့် ခေါင်းတရမ်းရမ်း။ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်မတတ်ကိုက်လျှက် မျက်တောင်ကိုလည်း တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်သေးသည်။ ။ လင်းထိုက်ရုပ်ကတော့ မှုန်တေတေ။ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး အံ့ကိုကြိတ်ထား၏။

“ဘယ်လိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ပါမောင်၊ နွယ်ကို ခွင့်မလွှတ်ရင်လည်း မောင့်ကို နွယ်နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ နွယ်ပေါ်ထားတဲ့ မောင်မေတ္တာတွေ...”

လင်းထိုက်က လက်ကာပြလိုက်တော့ နွယ်လေးခမျာ ပြောကောင်းနေတုန်းမှာ တိုးလိုးတန်းလန်းနှင့် ‘နင်’ သွားသည်။ ။ သူမက တံတွေးကို ဝှပ်ကနဲ မျိုချလိုက်၏။

“တော်ပါတော့ နွယ်၊ တော်ပါတော့၊ ပြီးသွားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို လွမ်းမနေပါနဲ့ တော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် နွယ်ရယ်နော်၊ မောင့်ကို သွားခွင့်ပြုပါတော့၊ နောင်လည်း မတွေ့ရတော့မယ့်အတူ

တူ အခုကတည်းက နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် နွယ်၊ ဪ... နွယ်တို့ မင်္ဂ
ဆောင်ပွဲကျရင် မောင့်ဆီကို ဖိတ်စာပို့လိုက်ဦးနော်”

သူ့ စကားအဆုံးမှာ နွယ်လေး ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့သည့် အ
လား၊ လင်းထိုက်ရင်ခွင်ထဲ လဲပြိုကျကာ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ။ နောက်...
လင်းထိုက်ကို အတင်းဖတ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ကမ္ဘာပျက်သလို ငိုကြွေးနေ
တော့၏။

လင်းထိုက်ကတော့ ရှုံ့မဲ့မဲ့။ သူ့အင်္ကျီမှာ ပေကျံနေမည့် နှပ်တွေကို မြ
င်ယောင်ရင်း ပျို့ချင်သလိုဖြစ်လာသည်။ ။ စောစောကတည်းက နွယ်
လေးငိုနေတာကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် နှပ်တွေကို သူ မြင်
လိုက်တာမို့ ကပြာကယာ မျက်နှာလွဲထားခဲ့သည်။ ။

သူ့ကို အတင်းဖတ်ထားသည့် နွယ်လေးလက်တွေကို လင်းထိုက်က
အတင်းဆွဲခွာသည်။ ။ ရင်ဘတ်ပေါ်ကိုလည်း ငုံ့မကြည့်မိအောင် သတိ
ထားရ၏။ မြင်လျှင် ချက်ချင်းပျို့တက်ကာ အန်ကျီမိမှာ ကို သူ့ဘာသာသူ
သိနေသည်။ ။

“နေခဲ့တော့နော် နွယ်လေး၊ ဆက်နေရင် နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ဒု
က္ခတွေ ပိုများ ပါတယ်၊ နွယ်လည်း ငိုမနေနဲ့ တော့၊ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ကို
ယ့်ဘဝအတွက်ပဲ အားတင်းပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းနိုင်အောင်
ကြိုးစားသွားတော့နော်၊ မောင်သွားတော့မယ် နွယ်”

ပြောလည်း ပြော၊ ပြေးလည်း ပြေး ဆိုသည့် အတိုင်း လင်းထိုက်မှာ
မပြေးရုံတမယ် သုတ်ချေတင်ရတော့သည်။ ။ ဒါတောင် နွယ်လေးအသံ
က နောက်ကကပ်ပါလာသေး၏။

“မောင်မရှိတဲ့ ဘဝမှာ နွယ်ဘယ်လိုပျော်နိုင်မှာ လဲ မောင်ရယ်၊ နွယ်
အကြောင်းကို မောင်အသိဆုံးပါနော် အဟင့်ဟင့်”

အောင်မယ်။ လာလာချည်သေး။ မကောင်းတတ်လို့ ထိန်းချုပ်ထားသော သူ့ဉာဏ် (အကျင့်ဆိုး) ကလေးက ရုန်းထွက်စပြုလာသည် ။ ပြီးခဲ့သည့် အပတ်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့သော နွယ်လေးနှင့် သူ့ဘဲကြီးတို့ ပုံစံတွေကို လင်းထိုက် ပြန်ပြေးမြင်ယောင်သွားမိသည် ။ လုံးဝထိန်းလို့ မရတော့။ စိတ်ထဲမှာ တကျိကျိယားလာသည် မို့ လင်းထိုက်ခြေလှမ်းတွေကို တုံ့ကနဲ ရပ်လိုက်ပါသည် ။

နွယ်လေးဘက်ကို ရုတ်တရက် လှည့်လိုက်၏။

“အောင်မလေး”

“အို... မောင်နော်”

နွယ်လေးနဲ့ လင်းထိုက်တို့ အသံတွေက ပြိုင်တူပေါ်ထွက်လာသည် ။

လင်းထိုက်ပြန်သွားပြီထင်ပြီး နွယ်လေးက သူမကိုယ်သူမ ပြန်လည်မွမ်းမံနေပုံ။ ထဘီကို ပြင်ဝတ်နေတုန်း လင်းထိုက်နှင့် တည့်တည့် သွားတိုးခြင်း ဖြစ်၏။

နွယ်လေးက သံယောဇဉ်မပြတ်သော မျက်လုံးရွဲကြီးတွေဖြင့် ယမ်းပြီး ချစ်မျက်စောင်းဖွဖွလေး ထိုးပြန်သည် ။ ရယ်ချင်နေသော လင်းထိုက်က ဣန္ဒြေဆည်ရင်း....

“ဟိုလေ. . . မောင်ပြောစရာ အဲ. . .ဆုတောင်းပေးစရာ တစ်ခုကျန်နေလို့ ပါ။ အဲဒါက ဟို. . .နွယ်လေးတို့ နှစ်ယောက်ပေါ့လေ ရှေ့ဘဝခရီးတလျှောက်လုံး ပြီးခဲ့တဲ့ လက ဆီဒိုနားရှေ့မှာ မြင်ခဲ့ရသလို၊ အခုပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်သောကြာနေ့က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့ခဲ့ရသလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြင်ကြင်နာနာ ထွေးထွေးပွေ့ပွေ့ ယုယုယယ နေနိုင်ကြပါစေလို့ မောင်ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်၊ သိလား၊ သွား

တော့မယ်နော်”

လစ်ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ လင်းထိုက်တကယ်လစ်ပြီ။

နွယ်လေးကတော့ ထာဝစတစ်ဘက်ကို လက်တစ်ဘက်စီကိုင်အုပ်ထားရင်း တန်းလန်းပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

★

အန်ချလိုက်ရသဖြင့် သက်သာသွားသော်လည်း ကိစ္စကမပြီးသေး။ ပထမဆုံး အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်ရသည် ။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အသာအယာ ရွရွလေးကိုင်ပြီး ခေါက်ကာ အောက်ကတီရှပ်ကိုငုံကြည့်သည် ။ တော်ပါသေးရဲ့ ။ နွယ်လေး၏ သမုဒယနှပ်တွေ၊ နှာရည်တွေက အောက်ခံတီရှပ်အထိ ထွင်းဖောက် ဝင်မလာတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်။

သူသက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ အခုမှ လင်းထိုက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ သက်သာစပြုလာသည် ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လင်းထိုက်၏ ပြုပြင်မရသော အကျင့်တစ်ခုမှာ ရွံတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီအကျင့်က တော်တော်ဆိုးသည် ။ ငယ်စဉ်က သိပ်မသိသာလှသော်လည်း အသက်အရွယ်လေး ရလာတော့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေအသိတွေနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာသည့်အခါ ဒုက္ခများ လေ့ရှိ၏။

လုံးဝပြုပြင်မရသော အကျင့်ကတစ်ဘက်။ လူမှုဆက်ဆံရေးကတစ်ဘက်နှင့် လင်းထိုက်မှာ ဗျာများ ရတော့သည် ။ အပေါင်းအသင်းဆိုသည်မှာ လည်း အလွှာစုံကိုး။ ဒီတော့ နေတာထိုင်တာ၊ စားတာသောက်တာမှ အစ၊ အပြုအမူ အကျင့်အကြံအဆုံး အရာအားလုံးကို သူတော်

တော် သတိထားနေရသည် ။ ကြီးကျယ်လိုက်တာဟု အထင်ခံရသည်
မှာ လည်း မနည်းတော့။ မျက်နှာပျက်ပေါင်း၊ တောင်းပန်ရှင်းပြရပေါင်း
လည်း များ လှပြီ။

ခက်သည် မှာ လင်းထိုက်အဖို့ ရွံ့စရာတစ်ခုခု တွေ့လိုက်သည် နှင့်
အန်ချင်လာခြင်း ပင် ဖြစ်၏။ သူ့ကို အမြင်ကပ်သည့် သူငယ်ချင်းအချို့
ကတော့ မျက်မှန်းကျိုးစွာ ပြောကြသည် ။ မင်းဟာက စိတ်ရောဂါတဲ့ ။
ပုံမှန်ထက် လွန်ကဲ လာပြီဆို အဲဒါ သတိထားနေတဲ့ ။ မတတ်နိုင်ချေ။
မပြုပြင်ဘဲ နေနေသည် မှ မဟုတ်တာပဲ သိထားနေရင်းမှ ပျို့ပျို့အန်တ
က်လာတာကို ယခုထိတော့ လင်းထိုက်ထိန်းမရသေးပေ။

နွယ်လေးကတော့ ဘယ်လိုပြန်သွားသည် မသိ။လင်းထိုက်ကတော့
နွယ်လေးကိုထားခဲ့ပြီး ဓါတ်တိုင်နှစ်တိုင်စာလောက် လမ်းလျှောက်ရုံသာ
ရှိသေးသည် ။ မေ့ပြီးတော့ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် အမှတ်မထင် ကို
င်မိသည် ။ စိုစိုစိစိ၊ ချွဲတဲတဲ အထိအတွေ့ကို သွားတွေ့သည် နှင့် တစ်ပြိုင်
နက် လင်းထိုက်တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ တန်းသဘောပေါက်သွား၏။

ထိုတဒင်္ဂအတွင်း၌ပင် လင်းထိုက် နီးရာလမ်းဘေးသို့ပြေးကာ ထိုးအ
န်ချတော့သည် ။ အသည်းကွဲသူ တစ်ဦးဆီမှ နောက်ဆုံးပေးအပ်လိုက်သ
ည့် လက်ဆောင်။

တော်သေး၏။ တီရှပ်ခံဝတ်ထားသဖြင့် အထက်ပိုင်း ကိုယ်တုံးလုံးဖြ
စ်မည့် ဘေးမှ လင်းထိုက်လွတ်သွားသည် ။ ပြဿနာက မပြီးသေး။ လ
က်ထဲက အင်္ကျီကိုထည့်ဖို့ ကြပ်ကြပ်အိတ်တစ်လုံး ဝယ်ရဦးမည်။ အန်
ထားရသဖြင့် ချည်စုတ်စုတ်ဖြစ်နေသော ပါးစပ်ကို ပလုပ်ကျင်းပစ်ဖို့ ရေ
သန့်တစ်ဘူးဝယ်ရမည်။ နောက်ပြီး တစ်ရှူးတစ်ထုပ် ဝယ်ရလိမ့်ဦးမည်။

သူက နီးစပ်ရာ စတိုးဆိုင်တစ်ခုသို့ဝင်၍ လိုအပ်တာတွေကို ဝင်ဝယ်

သည် ။ တလက်စတည်း အိမ်ကိုပါ လှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည် ။ ဦးလေးက ညနေစောစောပြန်ဖို့ သာ ထုံးစံအတိုင်းဆူဆဲမှာ ကြားနေလေသည် ။ လင်းထိုက်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပဲ “ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး” ပေါ့လေ။ ဖုန်းချပြီးလျှင်ပြီးချင်း လင်းထိုက်ခေါင်းထဲပေါ်လာသည် ကတော့ တင်အောင်ထွေးနှင့် မြင့်ဇော်တို့ ဆီ သွားရန်ဖြစ်သည် ။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ၅ နာရီထိုးတော့မည်။ ဒီနှစ်ကောင် အခုချိန် ဘယ်မှာ ရှိမည်ဆိုတာ လင်းထိုက်အတပ်သိနေသည် ။ ညနေအပုပ်ချိန်ဆို နှစ်ကောင် ဗျစ်ရည်တင်းကုပ်၌ မြိန်မြိန်ကြီးတွေထိုင်ကာ မဖွယ်မရာစကားတွေကို တဟီးဟီး၊ တဟားဟား လျှောက်ပြောရင်း ရီဝေတိမ်မူးနေရော့မည်။

ပလပ်ဖောင်းပေါ်မှာ လင်းထိုက်တစ်ယောက်ထည်း လမ်းလျှောက်ရင်း ပြုံးနေမိ၏။ “ဪ... နွယ်လေး၊ အသည်းကွဲတဲ့ အထာ တကယ်ပိုင် နိုင်ကျွမ်းကျင်ပါလား” ဟု တွေးလိုက်ကာ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်ယောင်လာသည် ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး၌ အော်ဟစ်ရယ်ပစ်ချင်စိတ်က အတော်ထိန်းရခက်လှသည် ။ လင်းထိုက်အသံထွက်၍ ရယ်မောလိုက်ပါသည် ။

*

သူပြောပြသမျှ အဖြစ်သနစ်စုံကို နားထောင်ရင်း တင်အောင်ထွေးနှင့် မြင့်ဇော်တို့ တဟားဟား ပွဲကျနေသော်လည်း လင်းထိုက်က ခပ်တည်တည်။

သူက အရက်မကြိုက်တတ်သူမို့ အအေးတစ်လုံးမှာ သောက်သည် ။ အမြည်းပွဲတွေရှိသမျှ ဟိုနည်းနည်း၊ ဒီနည်းနည်း လျှောက်နှိုက်စားသည် ။ တင်အောင်ထွေးမျက်လုံးတွေက နဂိုမှေးနေသည့် ထဲ အသူရာကောင်းနေပြီဆိုတော့ ဘူးသီးကို လက်သည်းနှင့် ဆိတ်ထားသော အရာလောက်သာ ကျန်တော့သည် ။ အခု လင်းထိုက်ပြောသမျှကိုလည်း အရယ်သန်

သူပီပီ တစ်အားအော်ရယ်နေလေရာ၊ တင်အောင်ထွေးမျက်လုံးနေရာ
ဘယ်မှာ လဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလောင်းကြေးဖွင့်လို့ ရလောက်သည်။ ။

မြင့်ဇော်က အရယ်ရပ်ပြီး မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ
သူ့ကို ခဏစိုက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ။ လင်းထိုက်ကတော့ မြင့်ဇော်ဘ
က်လှည့်မကြည့်။ ပြတင်းပေါက်မှန်မှ တစ်ဆင့် လမ်းမသို့ ငေးနေသည်။ ။
ထုံးစံအတိုင်း ရပ်တည်ကြီးဖြင့်...

“လင်းထိုက်၊ မင်း အဲဒီအင်္ကျီကို မလျှော်ဘဲ သိမ်းထားပါလား၊ ဟေ့
ကောင် ဘယ်လိုလဲ၊ အမှတ်တရပေါ့ကွာ”

မြင့်ဇော်မှာ သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး တဟီးဟီးရယ်သည်။ ။ တင်
အောင်ထွေးကလည်း မမှတ်သော၊ မပွင့်သော (သို့မဟုတ်) ဘယ်ရော
က်နေမှန်း မသိရသော မျက်လုံးလေးတွေကိုမှ အားမနာ လိုက်ရယ်နေပြ
န်သည်။ ။

“လင်းထိုက်၊ မင်း သူတို့ နှစ်ယောက် ယူကြတော့မှာ ဆိုတာလည်း
သူကစဖွင့်မပြောခင်ကတည်းက သိတယ်၊ မင်းကို ခေါက်တော့မယ်မှန်း
လည်း သိတယ်၊ ဒါနဲ့ များ သူဖြတ်တဲ့ အထိ စောင့်နေသေးတယ်ကွာ၊ ကို
ယ်ကအရင် ဖြတ်ထားခဲ့လိုက်ရင် ပြီးရော”

မြင့်ဇော်က ဣန္ဒြေဆည်ရင်း သူပြောချင်ရာတွေကို ယခုမှ ပြောရသ
ည့် နှယ် ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြောနေလေသည်။ ။ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့
ကောင်တွေ ဆိုသည့် ပုံစံဖြင့် လင်းထိုက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ
မြင့်ဇော်တို့ ကို ပြုံးစေစေကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

“အေးလေ၊ ဟေ့ကောင် ဟုတ်သားပဲကွ၊ မင်း မြင့်ဇော်ပြောသလို လု
ပ်ခဲ့ရမှာ ”

တင်အောင်ထွေးကလည်း ဖန်ခွက်ကို ကမန်းကတန်းပြန်ချပြီး အမြန်ဝင်ထောက်ခံ၏။

“ငါ့ကိုက အဖြတ်ခံချင်တာကွ၊ အဲ...ဟို ရည်းစားအဖြစ်ကို ပြောတာ နော်”

လင်းထိုက်အပြောကြောင့် တင်အောင်ထွေးမျက်လုံးတွေ ပိုမှေးသွားရှာသည်။ မြင့်ဇော်ကလည်း တဟီဟီပေါ့လေ။ မြင်းကြီးကျနေတာပဲဟု တွေးရင်း လင်းထိုက်ကလည်း သူ့အတွေးနှင့် သူ ရယ်မိသည်။

“လုပ်စမ်းပါဦး လင်းထိုက်ရ၊ ရှင်းစမ်းပါဦး၊ မင်းက ထမဖြတ်ဘဲ သူဖြတ်တာကို စောင့်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းလေး၊ မိန့်ကြားစမ်းပါဦး”

တင်အောင်ထွေးက မျက်မှေးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း အပိုးမကျိုးစွာ ဆက်မေးပြန်သည်။ ။ မြင့်ဇော်က ခေါင်းတငြိမ့်ငြိမ့်လုပ်နေ၏။

သူ့လက်ကို တစ်ရှူးပေပါဖြင့် အသေအချာသုတ်ပြီးမှ လင်းထိုက်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လျက် ခေါင်းကို ခါလိုက်၏။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကို သူ့ဘာတွေလိမ်ဦးမှာ လဲဆိုတာ ကြည့်ချင်ကြားချင်တာရယ်၊ နောက်ပြီး သူက အဲဒီလိုနည်းနဲ့ မှ စိတ်ချမ်းသာမှာ လေကွာ၊ ငါပြောတာ မင်းတို့ သဘောပေါက်လား မသိဘူး၊ ဇာတ်ဆန်ဆန်ပေါ့ကွာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အမှန်က သူဆုံးဖြတ်ပြီးသား ကိစ္စကြီးလေ၊ မင်းတို့ လည်း သိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့ ကိစ္စမှာ သူက ရပ်ရှင်ထဲကအထာမျိုး လုပ်ချင်နေတာ ငါသိတယ် ဟဲဟဲ၊ ဘာတွေပြောပြီး ဘယ်လိုအမူအယာတွေ လုပ်ပြဦးမလဲဆိုပြီး ငါလည်း သူချိန်းတဲ့ နေရာသွားလိုက်တာ၊ နောက်ဆုံးတော့ တပ်ပျက်ပြီး နှပ်ထွက်တဲ့ ကိန်းဆိုက်တာပါပဲကွာ”

လင်းထိုက်စကားအဆုံးမှာ သူတို့ လည်း ရယ်သံမျိုးစုံဖြင့် အော်ဟစ်
ရယ်တော့၏။ နောက်. . .တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ကောင်းချီးဩဘာ
တွေ ပေးကြပါသည်။ ။

“သောက်ပေါ”

“ငကြောင်၊ သောက်ရူး”

“နှပ်ချေးမင်းသားကြီး”

“မင်းမို့လို့ လင်းထိုက်ရာ ပေါက်တိပေါက်ချာတွေ တွေးတယ်”

လင်းထိုက်ကတော့ မထုံတက်တေးရပ်ဖြင့် အလင်းဖွဲ့ဖွဲ့ကို ငေးကြည့်
နေလေသည်။ ။

*

(၂)

ဖိတ်စာကဒ်လေးက လှပပါသည်။ ။ ရနံ့မွှေးမွှေးကိုလည်း ရသည်။ ။ လင်းထိုက်က ဖိတ်စာကို ဖတ်ကြည့်မနေတော့ဘဲ စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ထားလိုက်သည်။ ။ ထိုအခိုက် အန်ကယ်ထွေးက အိမ်ထဲဝင် လာပြီး ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်၏။ ရေပုလင်းကိုယူကာ ရေခွက်ထဲမထည့်ဘဲ ဒီအတိုင်း မော့သောက်လိုက်ပါသည်။ ။ မျက်လုံးကတော့ လင်းထိုက်ဆီမှာ။ ။ အလိုမကျသောအကြည့်နှင့် လှမ်းကြည့်နေသည် ကို လင်းထိုက်က မသိချင်ယောင်ဆောင် နေမိသည်။ ။

နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြီး သူ့ဆီလာနေကတည်းက တစ်ခုခု အပြစ်ပြောတော့မည်မှန်း လင်းထိုက်က ကြိုရိပ်မိပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လည်း မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မင်းဆိုတဲ့ ကောင်က ခွေခေါက်ငိုက်မြည်းနေဖို့ပဲ”

အန်ကယ်ထွေးတို့ လုပ် လာပြီ။ လင်းထိုက်မှာ မျက်လုံးကို ဆက်မှိတ်ထားဆဲ။ ဦးလေးပြောလာမည့် စကားတွေကို သူ့စိတ်ထဲမှာ အရင်ကြို၍ ပြောကြည့်နေမိသည်။ ။ အတိအကျမတူပေမယ့် သိပ်မကွာလှပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒါတွေပဲ ကြားနေရတော့ လင်းထိုက်တို့ က အလွတ်ရနေပြီ။

“ဆိုင်လေးဘာလေးလည်း ထိုင်ပေးဦးကွ၊ သွား... ဆိုင်သွားနေလိုက်ဦး၊ ငါထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းကွာ ဘာမှ လည်း ကူဖော်လောင်ဖက်

မရဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ မင်းလုပ်နေတာတွေ မင်းပြန်တွေးကြည့်စမ်း...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ်ဦးလေး မိုင်ဒွေးလေး၊ ကျွန်ုပ်အခု သွားလိုက်မယ်၊ မိုင်မိုင် သုံးဆောင်ပါ၊ ကျွန်တော် ကြက်ဥထောင်းကြော် ကြော်ထားတယ်”

မျက်လုံးကြီးမှိတ် အိပ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထခုန်မတ်တပ်ရပ်ကာ အပြကြီးဖြင့် အော်လိုက်သော လင်းထိုက်အသံကြောင့် ဦးလေးဖြစ်သူ အန်ကယ်ထွေးခမျာ လန့်သွားရှာ၏။ ပြောလက်စ စကား(ဝါ) ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းလည်း အလိုအလျောက် ရပ်သွား၏။ လင်းထိုက်စကားကိုသာ မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားရင်း...

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာ...ကြက်ဥထောင်းကြော် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို...”

လင်းထိုက်ကတော့ သုတ်ကနဲ့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ အန်ကယ်ထွေးခေါင်းကိုယမ်းရင်း ခါးကြီးလက်ထောက်လျှက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကျန်ခဲ့လေသည် ။

တစ်ဦးတည်းသော သူ့ အစ်မ၏ တစ်ဦးသောသားဖြစ်သူ လင်းထိုက်သည် တစ်ဦးတည်းသော ဦးလေး သူ့ကို အလွန်ချစ်ရှာသည် ထင်ပါသည် ။ လူမှန်းသိတတ်ကတည်းက သူနဲ့ အတူနေရင်း ယခုကျောင်းပြီးသည် အထိ ဘယ်မှ မသွား၊ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ မုန့်ဖိုးတောင်းကောင်းဆဲ၊ ဆိုးနွဲ့ကောင်းဆဲမို့ အန်ကယ်ထွေးခမျာ တစ်ခါ တစ်ခါ ဆောင့်ကန်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည် ။

ဒီကောင်က စာရိတ္တပျက်ပြားနေတာလည်း မဟုတ်၊ ပြည်သူချင်ဖတ်၊ ရပ်ကွက်ကင်(စ်)ချီ ဖြစ်နေတာလည်း မဟုတ်ဆိုတော့ ပြောရတော်တော် ခတ်သည် ။

နယ်က သူ့မိဘာတွေဆိုတာလည်း လင်းထိုက်၏ အရပ်လို ဖြစ်နေသည်။ ။ အစစအရာရာ သားသဘော၊ သားအလိုကျ ဘာမှ မစွက်ဖက်ပေ။ အန်ကယ်ထွေးက တိုင်လျှင်လည်း ရယ်ကာမောကာနှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် “သူ့မှာ အသိဉာဏ်ရှိပါတယ် ကိုထွေးရယ်၊ တစ်နေ့နေ့ကျ သူ့ဘာသာ ပြောင်းလဲသွားမှာ ပါ” တဲ့ လေ။ ။ အဘိုးအဘွားတွေကလည်း သူတို့ လက်ရှိဦးစီးဆဲ လုပ်ငန်းတွေထဲက ဆီစက်နှင့် ပွဲရုံတစ်ခုကို အစောကြီးကတည်းက လင်းထိုက်အတွက် သပ်သပ်အမွေခွဲပေးထားသည်။ ။ သို့သော် အန်ကယ်ထွေးက လင်းထိုက်ကို အားမလိုအားမရ ပြောပြောနေရသည်မှာ အလုပ်တစ်ခုခုကို အားကြိုးမာန်တက် စလုပ်ဖို့ ဖြစ်၏။

လင်းထိုက်ဆိုတဲ့ ကောင်က ပျင်းလို့ ပျင်းလို့ ဆိုလည်း ထားပါတော့။ သူ့တူဒီလောက်တော့ မဆိုးဝါးမှန်း အန်ကယ်ထွေးရိပ်မိပါသည်။ ။ ခက်သည် မှာ လင်းထိုက်ပုံစံက အခုထိ ကလေးလိုလို ကျောင်းသားလိုလို ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

လက်ရှိအိမ်ရှေ့က စတိုးဆိုင်နှင့် တွဲရက်ဖွင့်ထားသော DVD အငှားဆိုင်၊ စာအုပ်အငှားဆိုင်တို့ ကို ခဏမျှ ထိုင်ပေးဖို့ အတွက် နေ့စဉ်လိုလို ဆူဆဲကြိမ်းမောင်းသံများ နှင့် တူအရီးနှစ်ယောက် ငြင်းခုံစစ်ဖြစ်နေရမြဲပင်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လျှောက်သွားလိုက်၊ ရည်းစားတွေထားလိုက်၊ ပြတ်လိုက် စသည့် ကိစ္စတွေနှင့် အချိန်ဖြုန်းနေသည့် လင်းထိုက်ကိုတော့ အန်ကယ်ထွေးလည်း မနိုင်ချေ။

သူတို့ လမ်းဘေးက လူသူအသွားအလာကျဲပါးသည်။ ။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေသာ သူတို့ စတိုးဆိုင်၏ အဓိက ဖောက်သည် များ ဖြစ်သည်။ ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာထဲက လာဝယ်သူကတော့ မရှိသလောက်နည်းပါးလှ

၏။

လမ်းထဲမှာ သူတို့လို စတိုးဆိုင်မျိုး နှစ်ဆိုင်၊ သုံးဆိုင်လောက်ရှိသော်လည်း လူတွေက လင်းထိုက်တို့ ဆိုင်ကို ပိုမိုအားပေးကြသည်။ အန်ကယ်ထွေးက အမြတ်များများ မယူဘဲ အရောင်းရတွင် ကျယ်ရေးကိုသာ အဓိကထားသဖြင့် ဝယ်သူတွေလည်း အဆင်ပြေကြသည်။

လင်းထိုက်ဆိုင်ထဲဝင်လာတော့ သူရက ထမင်းချိုင့်ဖွင့်ပြီး စားနေသည်။

“စားဦး ကိုကြီးလင်းထိုက်”

ပါးစပ်ထဲမှာ ထမင်းတွေ ပလုပ်ပလောင်းဖြင့် သူရက သူ့ကို ထမင်းစားခေါ်သည်။ ။ လင်းထိုက်ကို အမြဲအားကိုးလို့ မရသဖြင့် အန်ကယ်ထွေးခမျာ ကူဖော်လောင်ဖက်အဖြစ် ဆိုင်မှာ ခိုင်းဖို့ သူရဆိုသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားရ၏။ သူရက ဆိုးတော့ မဆိုးလှပါ။ စိတ်ချရသည်။ ။ အန်ကယ်ထွေးနှင့် လင်းထိုက်အပေါ်လည်း ခင်ခင်မင်မင် ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံသဖြင့် သူရကို လင်းထိုက်တို့ ကလည်း အလုပ်သမားရယ်လို့ မမြင်တော့ပေ။

“ဟာ. . .ဟေ့ကောင်၊ အထဲသွားစားလေ၊ ဟိုမှာ အန်ကယ်ထွေးလည်း စားနေပြီ၊ သွားသွား၊ ငါက မစားသေးဘူး၊ ကဲသွားပါ၊ ငါဆိုင်ထိုင်ထားမယ်၊ အန်ကယ်ထွေးနဲ့ အတူတူသွားစား၊ ဟင်းတွေပိုချက်ထားတာ ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်း မကုန်ဘူး၊ ဒေါ်ကြီးမြကလည်း ဒီလောက်စားတာ မဟုတ်ဘူး ”

သူရက “ဟုတ်ကဲ ဟုတ်ကဲ” ဟု ပြောရင်း ထမင်းချိုင့်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး၊ အိမ်ထဲသွားဖို့ ပြင်သည်။ ။ လင်းထိုက်တို့ အိမ်မှာ သူတို့ တူအရီးနှစ်ယောက်နှင့် ထမင်းချက်သည့် ဒေါ်ကြီးဒေါ်မြအပါအဝင် အိမ်သားသုံးယောက်

သာရှိသောကြောင့် ထမင်းနှင့် ဟင်းတွေက ပိုလျှံနေတာများ သည် ။ လင်းထိုက်ကလည်း ထမင်းကိုဟုတ်တိပတ်တိ စားသူမဟုတ်သဖြင့် ပိုဆိုး၏။

နေ့လည်နေ့ခင်းမို့ ဆိုင်တွင် လူရှင်းနေသည် ။ လင်းထိုက်မှာ တဝါးဝါးသမ်းဝေရင်း ပျင်းရိစွာထိုင်နေရသည် ။ မြင့်ဇော်က ညနေလောက်မှ အားမည်။ တင်အောင်ထွေးကတော့ သူ့အိမ်မှာ ရှိသည် ။ ဆိုပေမယ့် ဒီအချိန်ဆို သူလည်း မအားမှာ သေချာသည် ။ ဒီကောင်တွေက အိမ်မှာ ဝပ်ရှော့ဖွင့်ထား၏။ သူ့အဖေ ဦးစီးပြီး တင်အောင်ထွေးတို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်က အခြားအလုပ်သမားတွေနှင့် အတူ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကြသည် ။

သူတစ်ယောက်တည်းမို့ ကြာတော့ လင်းထိုက်မှာ အိပ်ငိုက်လာသည် ။ အေးသက်နွယ်(ခ) နွယ်လေးထံမှ ဖိတ်စာရောက်လာတာကို တွေးမိရင် “ဘာလက်ဖွဲ့ရင် ကောင်းမလဲ”ဟု အပျင်းပြေတွေးနေမိ၏။

သူတစ်ပါးစိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ဖို့ တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူ့အကျင့်အတိုင်း ထူးထူးခြားခြားလည်း ဖြစ်၊ ဟာသလည်း ဖြစ်အောင် လက်ဖွဲ့ဖို့ လင်းထိုက်က စဉ်းစားနေရှာသည် ။ တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် လင်းထိုက် မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းလာသည် ။

အိမ်ထဲမှ အန်ကယ်ထွေးရယ်သံ တဟားဟားကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၏။ သူရနှင့် ဘာတွေပြောကာ သဘောကျနေသည် မသိ။

“ကိုလင်းထိုက်”

“အောင်မယ်လေးဗျ”

အမှတ်တမဲ့မို့ လင်းထိုက်အိပ်ငိုက်နေရာမှ အလန့်တကြား ထအော်သည် ။ သူ့ကိုခေါ်သည့် အသံရှင်ကတော့ တခစ်ခစ်ရယ်နေ၏။

မျက်လုံးကိုပွတ်သပ်ရင်း ထိုက်ခံပေါ်မှာ လင်းထိုက်မတ်မတ်ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ လမ်းထဲက ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ဒီကောင်မလေးတွေက သူတို့ ဆိုင်မှာ DVDနှင့် စာအုပ်ငှားနေကျ ဖြစ်သဖြင့် လင်းထိုက်နှင့် လည်း မျက်မှန်းတန်းမိကာ အခေါ်အပြောရှိကြ၏။

“ဪ ရွှေစင်မိုးတို့ ပါလား၊ စာအုပ်ငှားမလို့ လား ကြည့်လေ၊ ဒီမှာ မဂ္ဂဇင်းအသစ်တွေ”

ရွှေစင်မိုးက သူ့ကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်နေရင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ရွှေစင်မိုးညီမ ချာတိတ်မလေးကတော့ ခပ်တည်တည်လေး၊ သူ့ကိုလည်း လှမ်းမကြည့်၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေကိုသာ ဟိုတစ်အုပ်လှန်ကြည့် ဒီတစ်အုပ်လှန်ကြည့် လုပ်နေသည်။ သူမနာမည်ကို လင်းထိုက် မေ့တော့တော့ပင်၊ ဒီကောင်မလေးကြည့်ရတာ စာကြမ်းပိုးပုံလေးပဲဟု တွေးနေရင်း လင်းထိုက်ပြုံးစေ့ပြုံးစေ့ ဖြစ်သွား၏။ လင်းထိုက် ဖြစ်ပျက်နေတာကို ရွှေစင်မိုးက မြင်ပုံရ၏။

“ကိုလင်းထိုက်ကြီး၊ ဘာတွေ ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်နေတာလဲ၊ အခုနေ အိပ်မက်ထဲက အကြောင်းတွေ ပြန်တွေးနေတာလား၊ တစ်ခါတည်းမှ ပဲ၊ ဆိုင်မှာ လူရှင်းတယ်ဆိုပြီး ထိုင်ငိုက်နေတယ်ပေါ့လေ၊ အန်ကယ်ထွေးနဲ့ တိုင်ပြောမှာ နော်”

ရွှေစင်မိုးက ခင်ခင်မင်မင်နှင့် ဖော်ရွေတတ်ပုံပေါ်၏။ လင်းထိုက်နှင့် ဒီလောက်တွေ့ဖြစ်ဆုံဖြစ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားတွေမို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နောက်ပြောင်ပြောဆိုတတ်သည်။

“ဟဲ ဟဲ မဟုတ်ပါဘူး ရွှေစင်ရာ၊ ဒီလိုပါပဲ”

လင်းထိုက်ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ အလိုက်အထိုက်ပြန်ပြောရင်း ဟိုချာ
တိတ်မကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ငတိမလေးက တစ်စ
က်မှ မရယ်ချေ။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲကို ပြုတ်ကျလုမတတ် ငုံ့ဖတ်နေဆဲ။

“ဘာကားတွေ အသစ်ထွက်သေးလဲ ကိုလင်းထိုက်၊ နေတိုးကားအသ
စ်ရှိလား”

ရွှေစင်မိုးအမေးကြောင့် သူ ကပြာကရာ အကြည့်ကိုလွှဲရင်း ပြန်ဖြေ
ရ၏။

“ထွက်တယ် ရွှေစင်၊ ရှိတယ် ခဏလေး၊ ဪ ဒီမှာ ဒီကားလေ၊ ကြ
ည့်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း မကြည့်ရသေးဘူး၊ အဲဒီခွေ ယူသွားလိုက်မယ်”

“OK OK ယူသွားလေ”

လင်းထိုက် စာရင်းမှတ်နေတုန်း ဟိုချာတိတ်မလေးကလည်း သူမ
ရွေးထားသည့် စာအုပ်ကို သူ့ရှေ့လာချပေးသည်။ ။ ဘာတစ်ခွန်းမှ တော့
မပြော။

တစ်လက်စတည်းပင် သူမစာအုပ်ကိုလည်း လင်းထိုက်က စာရင်းမှ
တ်ပေးလိုက်ရ၏။ နာမည်ရေးခါနီးကျမှ ချာတိတ်မနာမည်ကို မေ့နေ
တာမို့ လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။ ။

“ဒီညီမလေးနာမည်က ဟို...ဘယ်သူ”

“ကြည်ဖြူမိုးပါ”

အသံက တိုးတိုးလေး။ မဖြေချင့်ဖြေချင့်နှင့် ဖြေနေပုံမျိုး၊ လင်းထိုက်
နောက်စချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ ။ ကလေးမလေးကြည့်ရတာ မျက်နှာနုနု

နယ်နယ်လေးဖြင့် တည်ကြည့်လွန်းနေတော့ သူ့စိတ်ထဲ ကလိကလိ ဖြစ်လာ၏။

“ဟမ်...ဂျပူမျိုးဟုတ်လား”

လင်းထိုက်ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်မေးတော့ ချာတိတ်မ မျက်နှာနီရဲလာပြီး သူ့ကိုမျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် စူပုပ်ပုပ်ကြည့်၏။ ရွှေစင်မိုးကတော့ သဘောကျကာ ရယ်နေလေသည်။ ။

“ကိုလင်းထိုက်နော်၊ ကျွန်မညီမလေးကို နာမည်ဖျက်နေပြန်ပြီ၊ ကြည်ဖြူမိုးပါ၊ သူက အဲလိုပဲ စကားပြောရင် မပွင့်တပွင့်လေ”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လည်း တကယ်သေချာမကြားလိုက်လို့ပါ”

လင်းထိုက်က မရယ်မပြုံးနှင့် အပြောကြောင့် သူတမင်တကာ ကျပ်လိုက်တာကို နှစ်ယောက်စလုံး မရိပ်မိကြချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုချာတိတ်မလေးကို စဖို့ နောက်ဖို့ အတွက် လင်းထိုက်ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။ ။ တွေ့မယ် ဒီလောက် စကားနှမြောတဲ့ ကောင်မလေး။ နောက်နေ့ကျမှ နှင့်ကို လိုက်ကိုစဉ်းမယ်၊ လင်းထိုက်မှာ တွေးရင်း အူမြူးလာသည်။ ။

သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ ။ အနီရဲရဲတိရုပ်နှင့် စကတ်တိုတိုလေးကို ဝတ်ထားသော ဝစ်ပိတ်မလေး ကြည်ဖြူမိုးမှာ အသားတော်တော်လှကြောင်း သူသတိပြုမိလိုက်သည်။ ။ အသက်ကတော့ ငယ်ပါလိမ့်ဦးမည်။ အလွန်ဆုံးရှိလှ ၁၈၊ ၁၉ ပေါ့။ အရက်ကတော့ သူမအစ်မရွှေစင်မိုးထက်ပင် အနည်းငယ် ရှည်ချင်သေးသည်။ ။ ဂျပူမျိုးလို့ ပြောတော့ သူ့ကိုကြည့်လိုက်သော စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာလေးကို ပြန်တွေးရင်း လင်းထိုက်စပ်ဖြဲဖြဲဖြစ်နေမိသည်။ ။

